

Το airbnb απειλεί την Αθήνα

Για ένα σχέδιο παρέμβασης στο υποβαθμισμένο κέντρο της πρωτεύουσας

Του Γιάννη Ξένου

Το airbnb ή αλλιώς, η βραχυχρόνια μίσθωση κατοικιών, ίσως είναι το σημαντικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι στις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης. Το διογκωμένο λάιφ στάιλ των διακοπών, σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση και τα φτηνά αεροπορικά εισιτήρια, στρέφει τα εκατομμύρια των Ευρωπαίων τουριστών σε φτηνότερες λύσεις διανυκτέρευσης. Όλες οι ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις βιώνουν τα προβλήματα που προκαλεί η βραχυχρόνια μίσθωση κατοικιών στους μόνιμους κατοίκους και στις υποδομές της πόλης.

Στην Ελλάδα, τις αρνητικές συνέπειες του airbnb βιώνει σε μεγάλο βαθμό η Αθήνα, αλλά και άλλες πόλεις όπως τα Χανιά. Σε πλατφόρμες τύπου airbnb τοποθετήθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα, το 2018, 126.000 διαμερίσματα, από 96.000 το 2017 και 57.000 το 2016. Στα Χανιά που είναι ένα ακραίο, αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα, σε πλατφόρμες τύπου airbnb είναι τοποθετημένα 4.300 σπίτια για βραχυχρόνια μίσθωση, έναντι μόλις 250 για μακροχρόνια μίσθωση. Ουσιαστικά στα Χανιά δεν μπορεί κάποιος να ενοικιάσει σπίτι! Στην Αθήνα βρίσκονται για βραχυχρόνια μίσθωση 10.000 διαμερίσματα στο airbnb και άλλα 8.000 σε άλλες πλατφόρμες. Η άνοδος της βραχυχρόνιας μίσθωσης έχει φέρει αύξηση στα ενοίκια που σύμφωνα με έρευνα της Grant Thornton, είναι 9,3% στην Αθήνα. Μπορεί να μη φαίνεται πολύ υψηλή, αλλά σε αρκετές περιοχές της Αθήνας, όπως το Κουκάκι, αλλά και αλλού: Νέος Κόσμος, Πετράλωνα, Θησείο, Παγκράτι, Μετς, Αμπελόκηποι, Γκίζι, ή ακόμα και η Κυψέλη (νέα τάση των τελευταίων 1-2 χρόνων), οι τιμές των ενοικίων έχουν φτάσει τα **επίπεδα προ κρίσης**. Στην Αθήνα το φαινόμενο έχει τέτοια δυναμική, που ενώ τον Ιανουάριο του 2019 οι αφίξεις από το εξωτερικό ήταν αυξημένες κατά 8% σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2018, τα ξενοδοχεία παρουσίασαν μείωση στις κλίνες που διέθεσαν κατά 8,7% και μείωση εσόδων κατά 10,1%!

Η έρευνα της Grant Thornton για λογαριασμό του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου της Ελλάδος

Οι εξώσεις αυξάνονται, ο θεσμός της κοινωνικής κατοικίας είναι άγνωστος και έτσι υπάρχει ο κίνδυνος η Αθήνα να μετατραπεί σε ένα κουφάρι πόλης. Πόλη χωρίς πολίτες και μόνο με περαστικούς τουρίστες δεν υφίσταται.

(ΞΕΕ) είναι αποκαλυπτική για τις συνέπειες της βραχυχρόνιας μίσθωσης:

Η οικονομία του διαμοιρασμού (η εξευγενισμένη ονομασία του airbnb) διευρύνει το φαινόμενο του «εκτοπισμού» και της αύξησης τιμών. Στην Αθήνα, ένα ακίνητο στην οικονομία διαμοιρασμού στερεί δύο ακίνητα από τις μακροχρόνιες μισθώσεις, ενώ προκαλεί αύξηση 9,3% στις τιμές των ενοικίων. Σε επίπεδο χώρας, η αύξηση των ενοικίων ανέρχεται στο 8,3%. Συνέπειες καταγράφονται στα δημόσια έσοδα, αλλά και στην απασχόληση. Στην τριετία 2016-2018 εκτιμάται ότι η **καθαρή απώλεια των δημοσίων εσόδων** ανήλθε στα 300 εκατ. ευρώ, ενώ χάθηκαν συνολικά 36.560 θέσεις εργασίας.

Οι υπερασπιστές του airbnb αντιτείνουν ότι είναι ένας τρόπος οι μικρομεσαίοι κάτοχοι ενός ακινήτου, που έχουν και αυτοί πληγεί από την κρίση, να βγάλουν ένα επιπλέον εισόδημα και να συντηρήσουν το ακίνητό τους. Μόνο που αυτές οι περιπτώσεις είναι η μικρή μειοψηφία. Στο άναρχο περιβάλλον της μεταμνημονιακής Ελλάδας αλλοδαποί (κυρίως Κινέζοι, Ισραηλινοί, Ρώσοι κ.λπ.), εκμεταλλευόμενοι το καθεστώς της χρυσής βίζας, αγοράζουν κατά δεκάδες διαμερίσματα στην Αττική, τα μετατρέπουν σε δωμάτια προς ενοικίαση και μετά τα παραχωρούν σε εταιρείες που τα διαχειρίζονται. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Κινέζου γιατρού που φέρεται να έχει στην κατοχή του 700 διαμερίσματα στο κέντρο της Αθήνας και μέσα σε έναν μήνα το 2018 αγόρασε 70 ακίνητα. Τα στατιστικά στοιχεία δείχνουν ότι το ποσοστό εκμετάλλευσης από

επαγγελματίες έχει ξεπεράσει το 50% των συνολικών βραχυχρόνιων μισθώσεων.

Το airbnb, όπως είπαμε, δεν είναι φαινόμενο που πρωτοσυναντάται στην Ελλάδα, οι περισσότερες χώρες έχουν λάβει μια σειρά μέτρων που τείνουν στον παρακάτω άξονα:

1. Όριο ως προς τις μέρες που ένα διαμέρισμα μπορεί να μισθωθεί σε βραχυχρόνια μίσθωση, συνήθως στις 90 μέρες τον χρόνο (αλλά το όριο πέφτει στις 60 μέρες και αλλού αυξάνεται στις 120 μέρες).

2. Απαγόρευση της βραχυχρόνιας μίσθωσης σε ορισμένες περιοχές, όπως έχει νομοθετήσει η Βαρκελώνη για την κεντρικότερη περιοχή της πόλης. Ενώ άλλες περιοχές, όπως η Μαγιόρκα, απαγόρευσαν εντελώς τη βραχυχρόνια μίσθωση θέλοντας να προστατεύσουν τους κατοίκους της, αλλά και το τουριστικό τους προϊόν.

Στην Ελλάδα από το 2016 υπάρχει ρυθμιστικό πλαίσιο, το οποίο δεν τίθεται σε εφαρμογή λόγω του ότι δεν συντάσσεται η κοινή υπουργική απόφαση. Το ρυθμιστικό πλαίσιο αναφέρει ότι:

1. Δεν θα επιτρέπεται η βραχυχρόνια μίσθωση άνω των δύο ακινήτων ανά αριθμό φορολογικού μητρώου δικαιούχου εισοδήματος.

2. Η μίσθωση κάθε ακινήτου δεν θα επιτρέπεται να υπερβαίνει τις 90 ημέρες ανά ημερολογιακό έτος, ενώ για νησιά με πληθυσμό κάτω των 10.000 κατοίκων το αντίστοιχο όριο έχει οριστεί στις 60 ημέρες ανά ημερολογιακό έτος.

3. Για να μπορεί να υπάρχει υπέρβαση του ορίου ενοικίασης των 90 ή των 60 ημερών αντιστοίχως, θα πρέπει να αποδεικνύεται

ότι το σύνολο του εισοδήματος από την ενοικίαση ακινήτων δεν θα υπερβαίνει τις 12.000 ευρώ ανά έτος.

Το ρυθμιστικό πλαίσιο συναντά την έντονη αντίδραση τριών συλλόγων που κερδίζουν από την ασυδοσία στον τομέα της βραχυχρόνιας μίσθωσης: Ο Σύλλογος Οικονομίας Διαμοιρασμού (ΣΟΔΙΑ), ο Σύλλογος Ιδιοκτητών Ενοικιαζόμενων Διαμερισμάτων-Κατοικιών (ΣΙΕΕΔΚΕ) και ο Πανελλήνιος Σύλλογος Διαχειριστών Ακινήτων (ΠΑΣΥΔΑ) ανακοίνωσαν ότι θα συντονίσουν τη δράση τους και δεν δέχονται κανέναν περιοριστικό όρο από αυτούς που αναφέρει το ρυθμιστικό πλαίσιο και, επειδή βρισκόμαστε σε προεκλογικό περίοδο, είναι σίγουρο ότι κοινή υπουργική απόφαση δεν πρόκειται να βγει από αυτή την κυβέρνηση και έτσι θα χαθεί και το 2019.

Το airbnb έρχεται να προστεθεί στις πληγές της Αθήνας και πιθανόν να την αποτελειώσει. Ο Δήμος Αθηναίων, σύμφωνα με την απογραφή του 1991 είχε 829 χιλ. πολίτες και μέσα σε είκοσι χρόνια ο πληθυσμός του έπεσε στις 662 χιλ. εκ των οποίων οι πολίτες από αναπτυσσόμενες χώρες ήταν 150 χιλ, ενώ είκοσι χρόνια πριν ήταν το 1/10, δηλ. 15 χιλ. Ο Δήμος Αθηναίων φθίνει πληθυσμιακά, ηλικιακά, οικονομικά, πολιτιστικά κ.λπ. Η πληγή της ανταρπαχής των δεκαετιών '70 και '80 προκάλεσε μια αβιώτη πόλη. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της δεκαετίας του 2000 δημιούργησαν τις υποδομές (Αττική Οδός κ.λπ.) προκειμένου ο πληθυσμός, που ασφυκτούσε στο κέντρο της Αθήνας, να στραφεί προς τα προάστια. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες επέτειαν τη στρέβλωση, αφού ούτε την Αθήνα «εξευγένε-

σαν», ούτε επέτρεψαν να γίνει μια σοβαρή προσπάθεια αποκέντρωσης, που ήταν επιβεβλημένη στην Αθήνα της δεκαετίας του '90.

Στις συνθήκες που δημιουργήθηκαν τις περασμένες δεκαετίες έρχεται να προστεθεί και η κρίση της τρέχουσας και διαμορφώνεται μια ακόμα πιο επιδεινούμενη κατάσταση. Ο πληθυσμός του κέντρου της Αθήνας είναι γερασμένος, οι μετανάστες συνεχώς αυξάνονται, ενώ με την επιδρομή του airbnb και της «χρυσής βίζας» ολόκληρες γειτονιές θα γίνουν χαμηλής ποιότητας και μικρής ανταπόδοσης τουριστικές περιοχές. Οι εξώσεις αυξάνονται, ο θεσμός της κοινωνικής κατοικίας είναι άγνωστος και έτσι υπάρχει ο κίνδυνος η Αθήνα να μετατραπεί σε ένα κουφάρι πόλης. Πόλη χωρίς πολίτες και μόνο με περαστικούς τουρίστες δεν υφίσταται.

Για την Αθήνα είναι επιτακτική ανάγκη να μπει σε εφαρμογή το ρυθμιστικό πλαίσιο που έχει οριστεί ήδη από το 2016 και μάλιστα με πιο αυστηρούς όρους, δηλαδή την απαγόρευση της βραχυχρόνιας μίσθωσης σε επιβαρυνμένες περιοχές του κέντρου, όπως το Κουκάκι. Γιατί διαφορετικά οι δεκάωροφες πολυκατοικίες που χτίζονται στο Κουκάκι και απειλούν να κρύψουν την Ακρόπολη, με τη διαφθορά που υπάρχει στο ελληνικό δημόσιο και τα διάφορα «παράθυρα» των νόμων, θα ολοκληρωθούν.

Μια πόλη με τα προβλήματα του κέντρου της Αθήνας, μείωση και γήρανση πληθυσμού, είναι ανάγκη να ασχοληθεί με άλλα θέματα, όπως ο εξευγενισμός της πόλης και η καθιέρωση της κοινωνικής κατοικίας. Στη Βιέννη, το 60% των 1,8 εκατ. κατοίκων μένει σε κοινωνικά διαμερίσματα. Τα δημοτικά διαμερίσματα που διανέμονται και διοικούνται από τη δημόσια επιχείρηση Wiener Wohnen υπολογίζονται σε 220 χιλ.. Έως το 2020, αναμένεται να χτιστούν επιπλέον 4.000 δημοτικά διαμερίσματα. Περίπου 500.000 άνθρωποι ζουν σε αυτά με καθαρή τιμή 5,58 ευρώ ανά τ.μ. Άλλες 200 χιλ. διαμερίσματα ανήκουν στην ομοσπονδιακή περιουσία και ενοικιάζονται στα 500 ευρώ τον μήνα. Τέτοια σενάρια και λύσεις αναζητά η Αθήνα για να έχει μέλλον και όχι τη μετατροπή σε μια απέραντη φθηνή τουριστική πόλη.

Απογκειοποίηση

Για ένα σχέδιο παρέμβασης στο υποβαθμισμένο κέντρο της πρωτεύουσας

Του **Τόσου Ανοσταίου**

Σύμφωνα με την απογραφή του 2011, το ποσοστό των ξένων υπηκόων στον δήμο της Αθήνας ξεπερνούσε το 22% του συνόλου των κατοίκων (Έλληνες 512 χιλιάδες, αλλοδαποί 150 χιλιάδες). Προφανώς και αυτό το ποσοστό, σήμερα, έχει ανέβει αισθητά μετά την –κατά παραγγελία της Μέρκελ– πολιτική των ανοικτών συνόρων που εφαρμόστηκε από το 2015 και μετά. Μετριοπαθείς εκτιμήσεις αναφέρουν πως, εν έτει 2019, τουλάχιστον ένας στους τρεις κατοίκους της Αθήνας δεν είναι Έλληνας. Η παρουσία σημαντικού αριθμού ατόμων από διαφορετικά πολιτισμικά περιβάλλοντα, για τα οποία ιστορικά έχει αποδειχτεί στην Ευρώπη πως δεν δύνανται να ενσωματωθούν στις παρούσες κοινωνίες υποδοχής, αποτελεί ωρολογιακή βόμβα για την κοινωνική συνοχή της πρωτεύουσας, αφού πρακτικά μειώνουν την ένταση και την έκταση των σχέσεων μεταξύ των μελών της κοινωνίας και εμμέσως προκρίνουν ατομοκεντρικούς τρόπους διευθέτησης των όποιων διαφορών.

Η έλλειψη κοινωνικής συνοχής διογκώνει το αίσθημα ανασφάλειας, αυξάνει την εγκληματικότητα, μειώνει δραστικά την επίτευξη ταξικών και κοινωνικών γενικά διεκδικήσεων και εξασθενεί τη διάθεση των δημοτών για συμμετοχή στη λήψη συλλογικών αποφάσεων και την κατάκτηση δημοκρατικών διαδικασιών. Τα γκέτα τρέφουν την ξενοφοβία **όλων** των φυλετικών ομάδων, κάποιων, μάλιστα, περισσότερο από αυτή των γηγενών.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον και υπό αυτές τις συνθήκες (και μάλιστα σε σχετικά καλύτερες από τις σημερινές), βρήκε πρόσφορο έδαφος και εκτοξεύτηκε εκλογικά η ανθρωποφάγα ακροδεξιά της Χρυσής Αυγής, μέσω αρχικά της συμμετοχής της στις δημοτικές εκλογές του Δήμου Αθηναίων με την υποψηφιότητα Μιχαλολάκου το 2010, που αποτέλεσε το εφαλτήριο για τη μετέπειτα πανελλήνια γιγάντωση της. Αν ανατρέξει κάποιος στα επίσημα στοιχεία του υπουργείου Εσωτερικών για τις εκλογές –τόσο τις αυτοδιοικητικές, όσο και τις βουλευτικές ή τις ευρωεκλογές–, είναι παραπάνω από οφθαλμοφανές ότι **το ποσοστό της Χρυσής Αυγής ανά περιοχή είναι ευθέως ανάλογο με το ποσοστό των μεταναστών στις περιοχές αυτές**. Ίσως και να είναι η μόνη πολιτική δύναμη που έχει ωφεληθεί τόσο πολύ από την γκετοποίηση του κέντρου της Αθήνας, πέρα, βέβαια, από την εμφανή ικανοποίηση των ιδεολογιών όλης της

Η έλλειψη κοινωνικής συνοχής διογκώνει το αίσθημα ανασφάλειας, αυξάνει την εγκληματικότητα, μειώνει δραστικά την επίτευξη διεκδικήσεων και τη διάθεση των δημοτών για συμμετοχή στη λήψη συλλογικών αποφάσεων. Τα γκέτα τρέφουν την ξενοφοβία **όλων** των φυλετικών ομάδων, κάποιων, μάλιστα, περισσότερο από αυτή των γηγενών.

συριζαϊκής και πέρα αριστεράς που πανηγυρίζουν για το κατόρθωμα της μετατροπής των γειτονιών σε πολυεθνικές συνοικίες.

Με αυτά τα δεδομένα, θα είχε ενδιαφέρον η επεξεργασία ενός σχεδίου για μια συντονισμένη απόπειρα διασποράς των μεταναστών που διαβιούν στο κέντρο της Αθήνας σε περιφερειακούς δήμους της Αθήνας και της Αττικής.

Κατά διαβολική σύμπτωση, όλοι αυτοί που πρωτοστάτησαν στην υπεράσπιση του willkommen party του 2015, και όλοι αυτοί που υποστηρίζουν τη συνέχιση της εγκατάστασης των μεταναστών και προσφύγων στο κέντρο της Αθήνας **δεν** κατοικούν οι ίδιοι εκεί. Ευκαιρία θα ήταν, λοιπόν, κάποιοι «αλληλέγγυοι» δήμοι να αποδείξουν έμπρακτα την πίστη τους στην ομαλή ενσωμάτωση των αλλοδαπών εθνοτικών ομάδων, δεχόμενοι μόνιμα σημαντικά τμήματα αυτών στις περιοχές τους. Θα είναι η μεγάλη τους ευκαιρία να αποδείξουν στην πράξη το **ανθρωπιστικό** πρόσωπο που τους αποδίδεται. Εξάλλου, η συγκριτικά μεγαλύτερη οικονομική ευχέρεια των δημοτών σε αυτές τις περιοχές (βόρεια, ανατολικά, νότια προάστια) θα τους φέρει πιο κοντά σε φτηνά εργατικά χέρια και σε μεγαλύτερη προσφορά προσωπικών υπηρεσιών. Οι δε μετανάστες θα έχουν τη δυνατότητα να απεγκλωβιστούν από τα γκέτα και να αυξήσουν στις καλύτερες γειτονίες τις πιθανότητες επαγγελματικής και κοινω-

νικής τους κινητικότητας, που σίγουρα δεν έχουν στις υποβαθμισμένες συνοικίες του κέντρου.

Με την ακριβώς αντίθετη φορά, ο Δήμος Αθηναίων θα μπορούσε να θέσει σε εφαρμογή ένα σχέδιο **επιστροφής δημοτών** (ή γόνων αυτών), που εγκατέλειψαν το κέντρο τις τελευταίες δεκαετίες. Μεσοπρόθεσμα, θα ήταν πολύ πιθανή η αύξηση της αξίας των ιδίων τους των περιουσιών, ενώ ταυτόχρονα θα έδιναν νέα, διαφορετική πνοή στην πόλη.

Παράλληλα, αυτό θα μπορούσε να συνδεθεί με μια **γενναία επιδότηση των γεννήσεων** των Ελληνίδων δημοτισσών της Αθήνας (ή και αλλοδαπών, αρκεί να έχουν πολυετή παρουσία στην πόλη και να είναι της ημετέρας παιδείας μετέχουσες, προκειμένου να προστατευτεί το κυρίως διακύβευμα, η κοινωνική συνοχή). Στο δήμο της Αθήνας γεννιούνται περίπου 5000 χιλιάδες παιδιά κάθε χρόνο. Στην περίπτωση που τα κίνητρα ήταν τέτοια που κατάφερναν να διπλασιάσουν τις κατ' έτος γεννήσεις, αυτό θα ήταν εφικτό να χρηματοδοτηθεί με ένα εφάπαξ ποσό των 4000 χιλιάδων ευρώ ανά μητέρα για κάθε νέο παιδί από το πλεόνασμα που επιτυγχάνει ο Δήμος Αθηναίων τα τελευταία χρόνια και που κυμαίνεται από 20 έως 25 εκατομμύρια ευρώ τον χρόνο. Επιτυγχάνοντας, έτσι, μια σημαντική νίκη ανάταξης στη μάχη κατά της δημογραφικής συρρίκνωσης.

3. ΣΤΟ ΝΑΔΙΡ Η ΓΟΝΙΜΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μέσο: ΑΞΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 16/03/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 16/03/2019

Σελίδα: 24

Στο ναδίρ η γονιμότητα στην Ελλάδα

■ ΣΕ ΜΙΑ από τις τελευταίες θέσεις σε ό,τι αφορά τον δείκτη γονιμότητας στην Ε.Ε. βρίσκεται η Ελλάδα, ενώ οι Ελληνίδες τεκνοποιούν σε αρκετά μεγάλη ηλικία σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύει η Eurostat για το 2017.

Ειδικότερα, ο λεγόμενος δείκτης γονιμότητας ήταν το 2017 στην Ελλάδα 1,35 (με 42.267 γεννήσεις) έναντι 1,38 το 2016. Στην Ε.Ε. το αντίστοιχο ποσοστό ήταν 1,59 σε σχέση με 1,60 το προηγούμενο έτος.

Το 2017 οι υψηλότεροι δείκτης καταγράφηκε στη Γαλλία (1,90) και έπειτα στη Σουηδία (1,78), ενώ ο χαμηλότερος ήταν στη Μάλτα (1,26), στην Ισπανία (1,31), στην Ιταλία και την Κύπρο (1,32), στην Ελλάδα (1,35), την Πορτογαλία (1,38) και το Λουξεμβούργο (1,39).

Η μέση ηλικία

Σε ό,τι αφορά τη μέση ηλικία στην οποία μία γυναίκα αποκτή παιδί για πρώτη φορά, στην Ελλάδα είναι τα 30,4 χρόνια, ενώ πάνω από 30 είναι και στην Ιρλανδία, στο Λουξεμβούργο, στην Ολλανδία, στην Ισπανία και στην Ιταλία. Το μεγαλύτερο ποσοστό γεννήσεων σε ηλικία μικρότερη των 20 ετών καταγράφεται στη Ρουμανία με 13,9% και στη Βουλγαρία με 13,8%. Ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι στα 29,1 χρόνια.

Στην Ε.Ε. το 81,5% των γεννήσεων αφορούσαν το πρώτο ή δεύτερο παιδί, ενώ οι γεννήσεις τρίτου παιδιού αντιπροσώπευαν το 12,5% του συνόλου. Τέταρτο ή περισσότερα παιδιά αντιστοιχούσαν στο 6,0%, το 2017. Το μεγαλύτερο ποσοστό των μητέρων που γέννησαν τέταρτο ή περισσότερα παιδιά τους καταγράφηκε στη Φινλανδία (10,3%), ακολουθούμενη από την Ιρλανδία (9,0%), το Ηνωμένο Βασίλειο (8,8%), τη Σλοβακία (8,1%) και το Βέλγιο (8,0%).

4. Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Μέσο: KONTA NEWS

Ημ. Έκδοσης: . . .16/03/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .16/03/2019

Σελίδα: 6

■ Η κατάρα του δημογραφικού

Του συνεργάτη και ανταποκριτή μας, Παναγιώτη Βαρβάκη

Αδελφοί Έλληνες,

θα συνοδεύει τους προδότες του Έθνους μας, όχι όλους, η οποία άρχεται, από την περιβόητη μεταπολίτευση, μέχρι της σήμερα, που οι κρατούντες χθεσινοί, σημερινοί έχουν τεράστιες ευθύνες στην επιβίωση του Έθνους μας, και στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα, πράγμα που κάνει το σωματείο των πολυτέκνων χρόνια, και χρόνια, προς τις διάφορες κυβερνήσεις για το καυτό θέμα που είχε πρωταγωνιστή τον Τρίτη που έλεγε, ότι μόνο οι μένοντες στα άνω Λιόσια (Ρομά) κάνουν πολλά παιδιά, και φυσικά δεν χρειάζονται τα πολλά, διότι, δεν έβλεπε πιο μακριά από την μύτη του.

Αδελφοί, η κατάρα του δημογραφικού για τους εκάστοτε κρατούντες ήταν ένα απλό θέμα, χωρίς ενδιαφέρον, διότι, έπαιρναν από τους ίδιους τους εαυτούς τους, που οι περισσότεροι δεν είχαν παιδιά, και οι άλλοι με ένα, η δυο, έτσι άφησαν την πατρίδα χωρίς παιδιά, και να τ' αποτελέσματα, η Ελλάς γηράσκει χωρίς να μαθαίνει, ότι, τα παιδιά της θα φέρουν την ανάπτυξη, και την πρόοδο σ' αυτόν τον έρημο τόπο, εξ' αιτίας των πολιτικών νάνων, που όλα τα προβλέπουν πλην του καλού της πατρίδος μας.

Αδελφοί, ο Ορμπάν της Ουγγαρίας έδωσε εντολή οι έχοντες από τρία παιδιά να μην πληρώνουν φόρους, για όλη τους την ζωή, οι εδώ, κάνουν το ακριβώς αντίθετο, πριν από πολλά χρόνια, και παίζουν το κομπολόι του διαβόλου, σφυρίζοντας αδιάφορα.

Αδελφοί, ο Τραμπ αγκαλιάζει την σημαία του και λέει μετά στόμφου είμαι Εθνικιστής, και πρώτα έχω την Αμερική, εδώ έχουμε το αντίθετο, και ότι, τρέλα κουβαλάει ο καθένας από τους χάλιντερ πολιτικούς, δεξιούς, αριστερούς, και τους πάνω - κάτω, δεν υπάρχει τίποτα σταθερό σ' αυτόν τον τόπο.

Αδελφοί, οι πολιτικοί σχοινοβάτες, η αιθεροβάμονες, δεν γουστάρουν τα παιδιά, διότι αυτοί παιδιαρίζουν μπροστά στο καυτό πρόβλημα, και η κατάρα του δημογραφικού θα πέσει στις κεφαλές τους και στο Έθνος μας.

5. ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Μέσο: KONTA NEWS

Ημ. Έκδοσης: . . . 16/03/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 16/03/2019

Σελίδα: 4

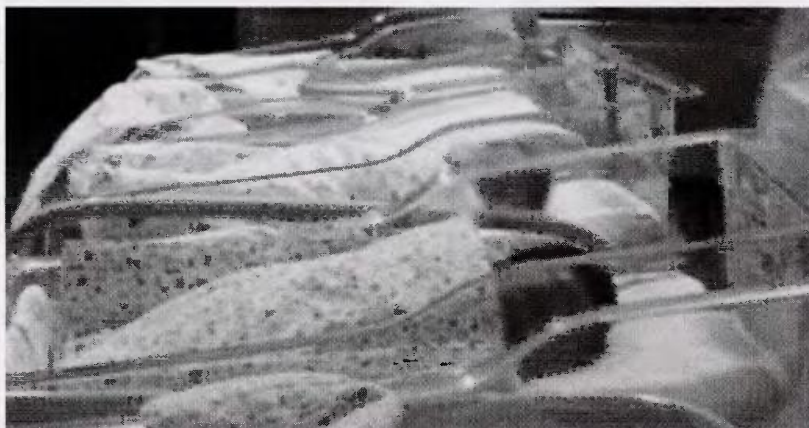
Οι συνέπειες του δημογραφικού προβλήματος

ΧΡΗΣΤΟΣ Η. ΧΑΛΑΖΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ εποχή βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα όλων των αναπτυγμένων χωρών είναι η δημογραφική γήρανση, η συνεχής δηλαδή αύξηση της αναλογίας των ηλικιωμένων στον πληθυσμό. Η γήρανση του πληθυσμού, είτε οφείλεται σε πτώση της γεννητικότητας είτε σε επιμήκυνση του προσδόκιμου επιβίωσης είτε ταυτόχρονη ύπαρξη και των δυο διαδικασιών, επηρεάζει το γενικότερο κοινωνικό οικονομικό πλαίσιο με άμεσες επιπτώσεις στους τομείς της αγοράς εργασίας, την οικονομική ανάπτυξη, του συνταξιοδοτικού και υγειονομικού συστήματος, της εθνικής άμυνας και ασφάλειας, αλλά και στην εκπαίδευση.

Μεταπολεμικά στη χώρα μας, η εξέλιξη των γεννήσεων επηρεάστηκε κυρίως από τους κοινωνικούς παράγοντες όπως α) η άνοδος του βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου του λαού, παράλληλα με την οικονομική αβεβαιότητα και τη διαθρωπτική ανεργία και τη γενικότερη αλλαγή τρόπου ζωής που συνέβαλε στην αύξηση του «κόστους», απόκτησης ανατροφής, παιδείας είτε αυτό είναι οικονομικό είτε κοινωνικό π.χ. η επαγγελματική καριέρα, β) η μεταβολή της κοινωνικής θέσης της γυναίκας που αύξησε την έξω – οικιακή απασχόλησή της, η επαγγελματική κατάρτιση και η ευρύτερη συμμετοχή της στα κοινωνικά – οικονομικά δρώμενα, γ) η έλλειψη κοινωνικής υποδομής και πολιτικής προσαρμογής στις σύγχρονες ανάγκες των ζευγαριών και ειδικότερα των γυναικών που επιθυμούν να αποκτήσουν παιδιά. Να βελτιωθούν οι συνθήκες στους βρεφονηπιακών σταθμών, να αυξηθούν τα νηπιαγωγεία, να οργανωθεί καλύτερα ο εργασιακός χρόνος, να υπάρχουν ελαστικές σχέσεις, να έχει δικαίωμα να διακόπτεται για ορισμένο χρονικό διάστημα της εργασίας κ.α. για να δώσει κίνητρο στα ζευγάρια να αποκτήσουν παιδιά.

Όπως επίσης και η παροχή οικονομικών κινήτρων για την αύξηση του αριθμού γεννήσεων. Με άλλα λόγια, η πολιτεία υποχρεούται να διασφαλίζει σε κάθε οικογένεια τις βασικές προϋποθέσεις χωρίς τις οποίες, δεν μπορεί να ξεπεραστεί το πρόβλημα.

Η πολιτεία έχει κατά καιρούς θεσπίσει ένα νομοθετικό πλέγμα κοινωνικής προστασίας, της πολύτεκνης οικογένειας, ως συνταγματική υποχρέωση κοινωνικής αλληλεγγύης. Στα μέσα Φεβρουαρίου του 1992 η επιτροπή της βουλής ψήφισε το πρώτο σοβαρό πόρισμα με θέμα το δημογραφικό πρόβλημα, το οποίο πρότεινε συγκεκριμένους τρόπους για την αντιμετώπισή του. Δυστυχώς καμία κυβέρνηση την περίοδο της αθρονίας και ευμάρειας δεν το έλαβε υπόψη ολόκληρο απλά κάποια ψηφοθηρικά εδάφια.

Στις μέρες της κρίσης οι πρώτες κυβερνήσεις (2010 – 2015) θεώρησαν ότι το δημογραφικό πρόβλημα δεν είναι τόσο σημαντικό και φυσικά οι πολύτεκνες οικογένειες δεν χρειάζονται τα επιδόμα-

τα που έπαιρναν για να μπορούν με κάποια άνεση να τα βγάλουν πέρα, αρχικά τα μείωσαν μέχρι που τα έφτασαν να είναι πουρμπουάρ για καφέ. Δεδομένου, λοιπόν, ότι η πολύτεκνη οικογένεια αποτελεί το κοινωνικό κύτταρο το οποίο ενισχύει πληθυσμιακά τη χώρα, η πολιτεία οφείλει να την ενίσχυση με γενναίες αποφάσεις, που θα παράγουν χειροπαστά αποτελέσματα.

Κλείνοντας πρέπει να επισημάνουμε, ότι αποτελεί αδύρατη ανάγκη για την πολιτεία να βρει τα αναγκαία κεφάλαια τα οποία απαιτούνται για την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος. Πριν όμως από όλα αυτά σύσσωμος το πολιτικό σύστημα της χώρας πρέπει να συνειδητοποιήσουν, ότι το συμφέρον της χώρας είναι υπεράνω από κάθε μικροκομματικό συμφέρον. Όπως έλεγε και ο Πολύβιος: «...Η ατεκνία ενός λαού τον οδηγεί στην υποδούλωση σε ένα λαό συνήθως γειτονικό» για να μη δικαιωθεί η διάγνωση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών ότι το 2050 ο Ελληνικός λαός θα έχει μειωθεί κατά 50% ο πληθυσμός του.